

عنوان مقاله:

معماری سبز: یک مفهوم پایداری

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی فناوری های نوین در مصرف انرژی و شهرسازی پایدار در مهندسی عمران و معماری (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

پرویز صالحی - کارشناس ارشد شهرداری اصفهان

مسعود اشرفی مجد - کارشناس ارشد شهرداری اصفهان

خلاصه مقاله:

در سال های اخیر، مفهوم پایداری به موضوع مورد علاقه مشترک رشته های متعددی تبدیل شده است. دلیل این محبوبیت اجرای توسعه پایدار است. مفهوم معماری سبز که به «توسعه پایدار» یا «ساختمان سبز» نیز معروف است، نظریه، علم و سبک ساختمان هایی است که براساس اصول سازگار با محیط زیست طراحی و ساخته می شوند. معماری سبز تلاش دارد تا تعداد منابعی که در ساخت، بهره برداری و اداره ساختمان مصرف می شود به حداقل رساند و نیز آسیبی که به واسطه انتشار، آلودگی و اتلاف اجزای ساختمان به محیط زیست وارد می شود محدود سازد. جهت طراحی، ساخت، راه اندازی و حفظ انرژی ساختمان، آب و مصالح جدید استفاده می شوند و در کنار این مقادیری از ضایعاتی که اثرات منفی بر سلامتی و محیط زیست دارند تولید می شوند. برای محدود کردن این اثرات و طراحی ساختمان هایی سالم از حیث زیست محیطی و با منابع کارآمد لازم است که مفهوم «سیستم های ساختمانی سبز» معرفی، شفاف سازی و درک شده و به آن عمل شود. هدف این مقاله تاکید روی این مسائل دشوار و پیچیده پایداری است که تقریباً تمامی جوانب زندگی بشر را در بر می گیرند.

کلمات کلیدی:

سیستم های ساختمانی سبز، ساختمان های پایدار، ساختمان های طبیعی، ساختمان های زنده، منابع تجدیدپذیر، طراحی اکولوژیکی، معماری دوستار محیط زیست، معماری دوستار زمین، معماری زیست محیطی، معماری طبیعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1671817>

